

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, θειὰ Λολόττα, εἶπεν ὁ εἰς αὐτῶν μειδιῶν, εἶναι νεύροσπιστον, τὸ ὅποιον ἐβαλλεν ἐδῶ κἀνέναν ἀστεῖος.

— Μὴ γέλῃς, κύριε Φίλιππε, σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶμαι πολὺ λυπημένη.

— Διὰ τέτοιο πρᾶγμα ;

— 'Αλλ' ἰδέτε, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν 'ξυπνήσω· ἐὰν δὲν τὸν ἤκουα νὰ ροχαλίζῃ καὶ δυνατὰ μάλιστα, θὰ ἔλεγα πῶς εἶναι πεθαμμένος.

— "Οχι, δὲν εἶναι πεθαμμένος, ἐγὼ ξέρω τί εἶναι.

— Τί θέλετε νὰ 'πῆτε ;

— Νὰ, ὅτι εἶναι στουπὶ ἀπὸ τὸ μεθύσι !

— "Οχι, ἀνταπήντησεν ἡ οἰνοπῶλις, ἥτις ἐγίνωσκε τ' ἀποτελέσματα τῆς μέθης, δὲν εἶναι αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔπινε· ἦλθε μ' ἓνα σύντροφο ἐδῶ καὶ μιὰμισυ ὥρα, καὶ ἤπιαν οἱ δύο τῶν μιὰ μονάχα μπουτίλια, ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ὀλίγα παξιμαδοῦνια.

— Μία μπουτίλια καὶ δύο ἀκόμη δὲν κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἔτσι, εἶπεν ὁ ἕτερος θαμῶν, ἡ θειὰ Λολόττα ἔχει δίκαιον· ἂν κυττάξῃ κἀνεὶς ἀπὸ κοντὰ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ βλέπει ὅτι δὲν ἔχει πρόσωπον ἀνθρώπου ποὺ νὰ ἔπινε.

— 'Αλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα τρέμω, διότι τέλος πάντων τί σημαίνει αὐτό ;

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ, θειὰ Λολόττα ;

— Λοιπόν ;

— Κᾶτι τοῦ ἔφτιασε ὁ σύντροφός του· εἶμαι βέβαιος ὅτι κᾶτι ἔφαγε μέσα εἰς τὸ ποτήρι του.

— Ναί, ναι, αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ θὰ ἦναι... πρέπει ὅμως νὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸν 'ξυπνήσωμεν.

— Νὰ τοῦ ρίψωμεν ἓνα ποτήρι κρύο νερὸ εἰς τὸ πρόσωπον ; συνεβούλευσεν ὁ κ. Φίλιππος.

— Μία ιδέα καὶ αὐτό, εἶπεν ἡ γυνὴ ὅς τὸ κἀνωμεν.

— Καλλίτερα εἶναι ἴσως νὰ τὸν ποτήσωμεν ἓνα ποτήρι...

— Τί ; ἠρώτησεν ἡ θειὰ Λολόττα.

— Ἀφέντι, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος.

— "Οχι, ξυδὶ, ἀνταπήντησεν ὁ φίλος του.

— 'Α μπᾶ ! μήπως θὰ τὸν κάμῃς σαλαττα ;

— Ὁ Φίλιππος, ὑπερευχαριστηθεὶς ἐκ τῆς λέξεως ταύτης, ἤρξατο γελῶν.

— Ὁ Λουδοβίκος ἤρξατο νὰ ροχαλίζῃ πάλιν.

— Οἱ δύο θαμῶνες ἔλαβον αὐτὸν ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν κρα-

τήσωσιν ὄρθιον εἰς τοὺς πόδας του, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αἱ κνήμαι, ὡς τὸ λοιπὸν αὐτοῦ σῶμα, ἦσαν ἀδρανεῖς, τὸν ἀφῆκαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Πρέπει ὅμως νὰ προσπαθήσωμεν νὰ κάμωμεν κᾶτι τι, εἶπεν ἡ θειὰ Λολόττα.

Καὶ μεταβάσα εἰς τὸ γραφεῖόν της ἐπανῆλθε μετὰ ποτηρίου ρωμίου.

Μετὰ τὸ ρώμιον ἐκείνο ἐπότισε τὸν κοιμώμενον, ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἐκράτει εἰς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ἀκολουθῶς τῷ ἔκαμον εἰσπνοὰς ὄξους καὶ ἔβρεξαν τὸ πρόσωπόν του μετὰ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ὅμως ἐκοιμάτο εἰσέτι, ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν, ἐξακολουθούτων νὰ θέτωσιν εἰς τὴν ρίνα του ὄξος, νὰ τὸν βρέχωσι κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ τὸν βασιάνωσι παντοιοτρόπως, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀφύπνισθη ἐπὶ τέλους.

— Λοιπὸν μετ' ἤκουσες τώρα ; τὸν ἠρώτησεν ἡ θειὰ Λολόττα.

Ταύτην προσέβλεψεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ μεγάλης ἐκπληξέως.

— Ναί, ναι, ἀκούω, ἐψέλλισεν.

— Κοιμάσαι πολὺ βαθεῖα, παιδί μου· σὺ καὶ κανονιὰ ἂν πέρῃ δὲν ἀκούς.

Ὁ Λουδοβίκος ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα δὲ προσέβλεψε περὶ ἑαυτὸν ἐκπληκτικῶς.

— Ποῦ εἶμαι ; ποῦ εἶμαι λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Τὸ βλέπεις ποῦ εἶσαι.

Διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν στηρίζων.

Ἀφῆνης ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ποδῶν, ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεὶς.

— Ἡ ἀμαξά μου... ἡ δεσποινὴς ! ἀνεφώνησε.

— Αἶ, τί εἶπες ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Λουδοβίκου ἐγένετο ὡχρόν.

— "Α ! Θεέ μου, Θεέ μου ! ὑπέλαβεν.

'Αλλὰ πῶς λοιπὸν ἀποκοιμήθηκα ; διατί ; Κυρία, ἐκοιμήθηκα πολὺ ;

— Περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας.

— Περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς Λουδοβίκος, κινῶν τοὺς βραχίονας μετ' ἀπελπισίας. Καὶ ἡ ἀμαξά μου, καὶ ἡ δεσποινὴς ;...

Καὶ κλονούμενος ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς τοῦ δωματίου.

— Ἐλησμώνησες τὸ ἐπανωφόρι σου καὶ τὸ καπέλλο σου, τῷ ἔκραξεν ἡ θειὰ Λολόττα.

— Ἀλήθεια, τὰ ἐλησμώνησα ὅλα.

Ἡ οἰνοπῶλις τῷ ἔδωκεν αὐτά.

— "Οχι, αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ αὐτὸ τὸ καπέλλο εἶναι τοῦ φίλου μου· τὰ ἰδικὰ μου εἶναι μετὰ σειρήτια.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἡ θειὰ Λολόττα, τὸ πρᾶγμα γίνεται ὀλονὲν νοστιμώτερον· ἰδοὺ τώρα ποὺ κάμνεις τὸν ἑαυτὸν σου ἀμαξηλάτην.

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι ἀμαξηλάτης ! Ποῦ εἶναι ὁ φίλος μου ;

— Εἶναι πολὺ ὥρα ποῦ ἔφυγε.

— Ἐφυγε, ἔφυγε ;

— Ναί.

— Κυρία, σᾶς παρακαλῶ, γρήγορα τὸ

φόρεμά μου καὶ τὸ καπέλλο μου· ἡ δεσποινὴς μετὰ περιμένει. "Ω ! καὶ τί θὰ λέγῃ ἄραγε ; Καὶ τὸ ἄλογό μου, καὶ ἡ ἀμαξά μου ;

— Ἡ ἀμαξά σου ; μήπως θέλεις νὰ εἰπῇς δι' ἐκείνην τὴν γαλαξία τὴν ἀμαξά ποῦ ἐστέκετο ἐκεῖ στὸ δρόμο πρὶν νὰ νυκτώσῃ ;

— Ναί.

— Καὶ σὺ εἶσαι ὁ ἀμαξηλάτης της ;

— Ναί ναι, πῶς νὰ σᾶς τὸ 'πῶ.

— Τότε, παιδί μου, ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω. Ὁ φίλος σου ὅταν σὲ εἶδε ποῦ ἐκοιμάσθαι καὶ δὲν ἤμπορούσε νὰ σὲ 'ξυπνήσῃ ἐπῆρε τὸ φόρεμά σου, τὸ καπέλλο σου καὶ τὴν θέσι σου. Τώρα εἶναι ἐπάνω ἀπὸ δύο ὥρας ποῦ ἀνεχώρησεν ἡ ἀμαξά.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπληξῆς τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς.

— Ναί, ναι, ἀνέκραξεν ἀποκοιμήθηκα ὡς ζῶν, καὶ ὁ Κωνστάν ἐπῆρε τὴν θέσιν μου διὰ νὰ φέρῃ τὴν δεσποινίδα εἰς τὸ σπίτι.

Καὶ καθησυχάσας ὀλίγον ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

Δ'

Κεραυνοβόλον ἀκουσμα.

Ἡ κυρία Δελώρμ, ἅμα ὡς ἐνύκτωσεν, ἡ δὲ Χρυσταυγὴ δὲν ἐφαίνετο, ἤρχισε νὰ ἐκπλήσσηται, ἀλλὰ σκεπτομένη ὅτι ἐνδέχεται νὰ ἐκράτησε τὴν θυγατέρα του ὁ κόμης Δελασσέρ διὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν αἰτίαν, μόλις μετὰ μίαν ὥραν κατελήφθη ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἠγνόει πλέον τί ὤφειλε νὰ διαλογισθῇ.

Ἀδύνατον ὅμως ἦτο νὰ κρατήσῃ ὁ κόμης ἐπὶ τοσοῦτον τὴν Χρυσταυγὴν, αὐτὸς, τῇ συνίστα νὰ ἐπιστρέφῃ πάντοτε ἐκ τοῦ περιπάτου πρὶν ἢ νυκτώσῃ. Κατελήφθη ἄραγε αἰφνιδίως ἡ νεᾶνις ὑπὸ ἀδιαθεσίας εὐρισκομένη παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς ; Ἀλλὰ τότε ὁ κόμης θὰ εἰδοποιεῖ αὐτὴν περὶ τούτου ἀμέσως. Ἀναμφιβόλως συνέβη τι εἰς τὴν Χρυσταυγὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐν Παρισίῳ τὰ ἐξ ἀμαξῶν δυστυχήματα εἶναι συχνὰ, οὐδόλως παράδοξον νὰ συνετρίβῃ τροχὸς τις ἢ ἄξων τῆς ἀμαξῆς ἐκ συγκρούσεως πρὸς ἄλλην ἀμαξάν· ἀλλὰ πῶς δὲν εἰδοποιήθη αὕτη αἰονόηποτε ἐκ τῶν δύο καὶ ἂν συνέβῃ ; Ἀπὸ τοῦ βουλευτῆρος "Αουσμαν μέχρι τῆς ὁδοῦ Ροσέ ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μεγάλη. Τίς οἶδεν, ἠφηνίασεν ἄραγε ὁ τοσοῦτον πρῶτος καὶ πειθήνιος ἄλλως ἵππος τῆς ἀμαξῆς ;

Ἡ κυρία Δελώρμ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· λίαν δὲ τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος οὔσα καὶ ὑπὸ φρικτῆς κατεχρυσμένη ἀγωνίας, ἥτις ὀλονὲν ἠῤῥαυεν, ἐφαντάζετο ὅτι ὁ ἵππος ἐπάλαψε κατ' ἀνυπερβλήτου προσκόμματος, ὅτι ἡ ἀμαξά ἦτο συντετριμμένη, ὁ ἀμαξηλάτης ἐκείτο μακρὰν τοῦ οἴφρου καὶ ἡ Χρυσταυγὴ ἀναίσθητος, τετραυματισμένη καὶ ἴσως νεκρά !

Καὶ ὡς παράφρων περιέτρεχε τὸ οἶκημα μεταβαίνουσα ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον· ἡ δὲ μάγειρος καὶ ἡ Ἐλίζα, λίαν ἀνήσυχαι ἐπίσης, ἐθεώντο ἀπὸ τῶν παραθύρων, καταδοκοῦσαι τὴν ἀφίξιν τῆς νεαρᾶς αὐτῶν κυρίας.

Ἐπὶ τέλους ὅμως μὴ ἀντέχουσα πλέον ἡ κυρία Δελώρμ. καὶ θέλουσα ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ἐξέλθῃ τῆς δεινῆς ἀμυχανίας εἰς ἣν διετέλει, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της καὶ ἐπωμίδα καὶ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τοῦ οἰκήματος. Ὅτε εὐρέθη ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου, ἐστάθη καὶ ἔρριψεν ἀπληστώως τὸ βλέμμα της δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἐπὶ πάσης τῆς ὑπὸ τοῦ φωταερίου φωτιζομένης γραμμῆς, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ ἀφικνουμένην τὴν Χρυσταυγὴν. Ἀλλὰ εἰς μάτην ἐζήτηε τὴν ἀμαξαν τῆς νεανίδος ἐν μέσῳ τοσούτων ἀμαξῶν, ὧν ἄλλαι μὲν ἀνέβαινον, ἄλλαι κατέβαινον, ἄλλαι δὲ διασταυροῦντο μὲ ἀνημμένους τοὺς φανούς αὐτῶν. Διὸ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ἀνεστέναξεν ἐκ μυχιῶν καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ.

Ὁ κόμης Δελασέρ μάλιστα εἶχε δειπνήσει, ὅτε ἀνετινάχθη ἐκ τοῦ καθίσματός του ὑπὸ σφοδροῦ κτύπου τοῦ κώδωνος.

— Ποῖος ἄρα γέ νὰ ᾔναι αὐτός, ὁ ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀνησυχῇ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν; εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἐγερθεὶς ἀποτόμως σύνοφρος προῦχώρησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, ἣν ἤνοιξεν.

Ὁ Θεόδωρος ἐσπευσεν, ἀκούσας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὁ δὲ κόμης, ἀκούσας τὰς λέξεις: «Θέλω νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν κύριον Δελώρμ.», ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν φωνὴν τῆς κυρίας Δελώρμ.

Καὶ ἀμέσως ἐγένετο κατωχρος καὶ σπασμώδης τρόμος ἐκίνησεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· ἡσθάνετο ὅτι μέγα δυστύχημα τῷ συνέβη, καθ' ὅσον τοῦτο μόνον πράγματι ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρ' αὐτῷ παρουσίαν τῆς κ. Δελώρμ.

— Ἡ κόρη μου, ἡ κόρη μου! ἀνεφώνησε μετὰ πεπνυγμένης φωνῆς.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Θεόδωρος προφθάσῃ ν' ἀποκριθῇ πρὸς τὴν κ. Δελώρμ, ὁ κόμης ἦτο πλησίον αὐτῆς.

Ἐδραξάτο διὰ πυρετώδους χειρὸς τοῦ βραχιόνος τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἥτις μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν της, καὶ σχεδὸν ὕψων αὐτὴν, ἔστυρεν ἐντὸς τοῦ γραφείου του.

— Ὁμίλησε τώρα γρήγορα, ὁμίλησε, τῇ εἶπε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς, τί μὲ θέλεις;

— Ἡ Χρυσταυγὴ... ἤρχισε νὰ εἴπῃ.

— Τί συνέβη εἰς τὸ παιδί μου; τὴν ἠρώτησε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς.

— Ἐνόμιζα ὅτι τὴν ἐκράτησατε, ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὴν εὗρω ἐδῶ, ἀπεκρίθη.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους ἐκάμπτοντο αἱ κνημιαὶ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματός της, κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος ὀλολύζουσα.

Τὸ αἶμα συνεσφραεύθη εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κόμητος, ὅστις κλονισθεὶς ὡς ἂν εἰ ἔλαβε σφοδρὸν κατὰ μέσον στῆθος ἢ ἐπὶ τοῦ κρανίου κτύπημα, διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀπαγγεῖλῃ λέξιν.

Καταπολεμήσας ὅμως τὴν ἀδυναμίαν του διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του ἀνεκτήσατο ταχέως τὴν ἐνέργειαν, ἣν αἰετοεπέδειξεν ἀπέναντι δυστυχήματος.

— Ὡστε λοιπὸν δὲν ἐπέστρεψεν ἡ Χρυσταυγὴ;

σαυγὴ; εἶπε μετὰ φωνῆς διακεκομμένης, ἣν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἡρεμον.

— Φεῦ! ἐστέναξεν ἡ κ. Δελώρμ.

— Ἐφυγε εἰς τὰς τέσσαρας καὶ ἡμισυ καὶ ἂν παρδεχθῶ, ὅτι διέταξε τὸν Λουδοβίκον νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ λ' Ἡύσια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας, ἔπρεπε πάλιν νὰ ᾔνε εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὰς πέντε ἢ τὸ πολὺ κατὰ τὰς πέντε καὶ ἡμισυ. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι σοβαρὸν δυστύχημα τῆς συνέβη.

Ἡ κ. Δελώρμ. ἤρχισε πάλιν θερμὰ νὰ χύνη δάκρυα.

— Διατί ὅταν ἐνύκτωσε καὶ ἡ Χρυσταυγὴ δὲν ἤρχετο δὲν ἐσπευδες ἀμέσως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς;

— Ἐπερίμενα πάντοτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνήσυχος καὶ σχεδὸν παρὰφρων ἐκ τοῦ τρόμου ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ περιφέρηται κύκλῳ τοῦ γραφείου του ὡς θηρίον αἰχμαλωτον ἐν σιδηρῷ κλωβῷ.

— Συνέβη δυστύχημα! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, δυστύχημα! ἀλλὰ ποῖον; Τί ἄρα γέ συνέβη; τί ἔχω νὰ φοβηθῶ; ποῖον νέον δυστύχημα μὲ ἐπληξέ; Καὶ νὰ μὴν ἤξεύρω τίποτε, τίποτε, τίποτε. Ἀ! θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν! Ἡ κόρη μου, ἡ προσφιλὴς μου κόρη!

Καὶ ἔστη πρὸ τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Εἶναι ἀνοφελὲς νὰ κλαίω, νὰ στεναίω, νὰ δούρωμαι, τῇ εἶπε πρὸ παντὸς πρέπει νὰ μάθω· δυστύχημα συνέβη βεβαίως, πρέπει ὅμως νὰ μάθωμεν ποῖον εἶναι τὸ δυστύχημα αὐτὸ προτοῦ ἀρχίσωμεν νὰ ἀφίνωμεν κραυγὰς ἀπελπισίας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς εἰδοποιήσουν. Ἴσως ὑπῆγε ἡδὴ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν σας. Θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἀουσμαν, ὅπου θὰ σᾶς συνοδεύσω.

Καὶ ἐνδυσθεὶς τάχιστα ἀνεχώρησε μετὰ τῆς κ. Δελώρμ, ἀφοῦ εἶπε τῷ Θεόδωρῳ νὰ τῷ πέμψῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς οἰονδήποτε, ὅστις ἤθελε παρουσιασθῇ ἐντὸς τῆς ἐσπέρας ἵνα τῷ ὁμιλήσῃ.

Τὴν διαταγὴν ταύτην εἶδεν ἐν τῇ περιπτώσει θὰ ἤρχετο τις νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῶν συμβάντων, ἀντὶ νὰ πληροφορηθῇ τὴν κ. Δελώρμ.

Λίαν ἀνήσυχος καὶ ὁ Θεόδωρος ἀφῆκε τὸν κύριόν του ν' ἀπομακρυνθῇ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ μίαν κἂν ἐρώτησιν.

Ἐν τῷ βουλευθάρτῳ Ἀουσμαν, ἔμπροσθεν τῆς αὐλείου θύρας, ἥτις ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἡνεωγμένη, εὗρεν ὁ κόμης τὴν Ἐλιζαν, ἥτις διελέγετο ζωηρῶς πρὸς τοὺς θυρωροὺς καὶ δύο ἄλλα πρόσωπα κατεικούντα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε.

— Ἀκόμη τίποτε, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλιζα.

— Περιττὸν νὰ στέκεσθε αὐτοῦ, ἐμβῆτε μέσα.

Ἡ μάγειρος δὲν ἐφρόντιζε πλέον διὰ τὸ φαγητόν της, ὅπερ εἶχε ψυχρανθῇ.

Κύπτουσα εἰς παραθύρον ἀνοικτὸν περιέφερε τὸ βλέμμα της ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου, ἀναρριγοῦσα εἰς τὴν θεῶν ἐκάστης ἀμάξης,

ἥτις ἤρχετο, καὶ ἀναστενάζουσα ὅτε ἐβλεπεν αὐτὴν διερχομένην ταχέως πρὸ τῆς οἰκίας.

Ἡ Ἐλιζα ἐφώτισε τὴν αἴθουσαν, εἰς ἣν εἰσῆλθεν ὁ κόμης καὶ ἡ κ. Δελώρμ.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐπεσεν ἐπὶ ἀνακλιντρου καὶ ἐφαίνετο βαθέως σκεπτόμενος, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν στηρίζων.

Μετὰ μικρὸν ἡ κ. Δελώρμ τῷ εἶπε περὶδεῶς:

— Κύριε κόμης, δὲν βάζει λοιπὸν ὁ νοῦς σας τίποτε νὰ κάμωμεν;

Ὁ κόμης ἀνηγέρθη ἀποτόμως.

— Ὅχι, τίποτε, ἀπεκρίθη. Νομίζεις τάχα ὅτι θὰ ἤμην ἐδῶ, ἐὰν ἤξευρα ποῦ ἠδύναμην νὰ εὗρω τὴν κόρην μου; Βεβαίως ἠδύναμην νὰ τὴν ἀναζητήσω ποῦ ὅμως νὰ ὑπάγω; Πρὶν ἢ ἐνεργήσω, πρέπει νὰ μάθω.

Ὁ κ. Δελώρμ, ἀφῆκε παρατεταμένον στεναγμόν.

— Δὲν ἔχομεν νὰ πράξωμεν ἄλλο παρὰ νὰ περιμείνωμεν, προσέθηκεν ὁ κόμης.

Καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐπεσεν αὐθις ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν ὁγδόην.

— ὦ, Θεέ μου! ἐψιθύρισε ὁ κ. Δελασέρ.

Ὡς εἶδομεν, ὁ ἀμαξηλάτης τῆς κ. Δελώρμ. ἐπέστη εὐκόλως ὅτι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀπεκαλεῖ Κωνστάν, ἐθεώρει δὲ ὡς φίλον του, ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὅπως ὁδηγήσῃ τὴν Χρυσταυγὴν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἀουσμαν.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἡσύχασε διὰ τοῦτο, ἐφοβεῖτο δι' ἑαυτὸν τὰ ἐπακόλουθα τοῦ σοβαροῦ λάθους, τὸ ὅποιον διέπραξε.

Ἐάν, καθ' ἣν ὥραν δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν, ἦτο ἐλεύθερος νὰ μεταβαίνῃ ὅπου ἤθελε καὶ νὰ πράττῃ ὅτι τῷ ἤρεσκε, δὲν ἠγνόει διόλου ὅτι, ὅτε διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, τὸ πρῶτον καθῆκον πιστοῦ ἀμαξηλάτου ἦτο νὰ μὴ ἐγκαταλείπῃ ἐν τῇ ὁδῷ τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξίαν του· ἀκριβῶς δ' οὗτος τοῦτο εἶχε πράξει, καὶ πρὸς τὴν δεινῶσιν τοῦ λάθους του εἰσῆλθεν εἰς οἰνοπωλεῖον, ἐπιεν ἐκεῖ καὶ ἀπεκραιμήθη ὡς μωρός.

Ἡ πράξις του αὕτη ἦτο ἀσύγγνωστος, ὁ Λουδοβίκος ἐγνώριζε τοῦτο λίαν καλῶς, διὸ κατεδίκαζεν ἐκὺτὸν μεμφόμενος πικρῶς τὴν διαγωγὴν του.

— Πρέπει νὰ τὸ πῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου, εἶμαι ἕνας ἐλεεινός, ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν κυρίων μου. Εἶχα ἐξαίρετον θέσιν, ὅπου δευτέρα δὲν εὐρίσκεται εἰς ὅλο τὸ Παρίσι καὶ τὴν ἔχασα, διότι δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἀπατήσω τὸν ἑαυτό μου, θὰ μοῦ δώσῃ τὸν λογαριασμό μου καὶ αὐτὸ μοῦ ἀξίζει. Εἰς ἕνα ἀμαξηλάτην, ὡς ἐγώ, δὲν ἀξίζει περισσότερον... καὶ ἔπειτα εἶναι ζήτημα ἐὰν θὰ εἰμπαρέσω νὰ ὁδηγήσω πλέον μίαν παληγάμαξαν. Ἀ! εἶμαι ἄθλιος!

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἀουσμαν, εἶδεν ἀνοικτὴν τὴν αὐλείου θύραν καὶ πέντε ἢ ἕξ άτομα, ἅτινα διελέγοντο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ἀναμφιδόλως ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ. Ἐμελ-

λον νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι διὰ καγχασμῶν καὶ νὰ τὸν φορτώσωσι μὲ σκώμματα, ἔτι δὲ ἀπορῶν ἐὰν ὤφειλε νὰ εἰσέλθῃ ἢ ἐὰν δὲν θὰ ἔπραττε καλλίτερον ν' ἀπέλθῃ κρυπτόμενος, ἀδιάφορον ποῦ.

Μετὰ μικρὸν ὅμως, ὀπλισθεὶς μὲ ὄλον αὐτοῦ τὸ θάρρος, διήλθε τὴν λεωφόρον καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν ὄμιλον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὠμίλει χειρονομῶν ὁ μπάρμπα Χαμινιόνης.

Οὗτος ἀναγνωρίσας αὐτὸν ἀνέκραξεν·

— Ὁ Λουδοβίκος, νὰ ὁ Λουδοβίκος!

Αἱ λέξεις αὗται ἀνέβησαν ὡς πυρκαῦλον εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δευτέρου πατώματος, ἐνθα εὐρίσκοντο ἡ μάγειρος καὶ ἡ θαλαμηπόλος.

Ἀμέσως ἀμφοτέρω ἐξήλθον ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν αἰθούσαν κρᾶζουσαι·

— Κύριε, κυρία, ὁ Λουδοβίκος ἔρχεται!

Ὁ κόμης ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ὀρμητικῶς κατέβη τὴν κλίμακα μὲ κίνδυνον νὰ κρημνισθῇ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Λουδοβίκος διὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεων, εἰς ἃς δὲν ἀπῆντα ποσῶς, ἐμάνθανεν ὅτι ἡ νεαρά κυρία αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ ὅτι θανάσιμος ἀνησυχία κατέειχε τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐνεφανίσθη.

Ὁ Λουδοβίκος λευκὸς ὡς σουδάριον μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μέτωπον κάθιδρον, ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν καὶ νεκρὸς μᾶλλον ζῶν, ὤδευσε πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ μὲ κλονούμενον βῆμα.

— Ἡ κόρη μου, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ κόμης μὲ πεπνυγμένην φωνήν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπεiràθη ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ ἦσαν ἐξωγκωμέναι, καὶ τις ρόγχος μόνον ἤκούσθη.

Ὁ μπάρμπα Χαμινιόνης ἀνέλαβε ν' ἀποκριθῇ ἀντ' αὐτοῦ.

— Ὁ Λουδοβίκος ἦλθε μόνον, εἶπε, χωρὶς ἄμαξα, χωρὶς καπέλον, χωρὶς ἐπανάφοριον.

— Ἀ! ἀπέθανεν ἡ κόρη μου! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

Καὶ ὁ δυστυχὴς πατὴρ θὰ ἐπιπτεν ὕπτιος, ἐὰν ἡ κ. Δελώρμ, ἥτις εἶχε φθάσει εἰς τὴν βαθμίδα τῆς κλίμακος, δὲν ὑπεστήριζεν αὐτὸν ἐντὸς τῶν βραχιόνων τῆς.

Ἀνήγειραν αὐτὸν μετὰ σπουδῆς, καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὰς αἰσθησεις του, διότι ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος.

Ὁ κόμης ἀνέβη τὴν κλίμακα ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τῆς κ. Δελώρμ καὶ τῆς Ἑλίζας.

Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ὁ κ. Δελασέρ ἀκίνητος ὦν καὶ οἰονεὶ ἀπολελιθωμένος διετέλει ἐν πλήρει ἐκλύσει.

Ἐφάνετο ὅτι οὐδὲν πλέον συνησθάνετο.

Ὁ εὐρωστος ἀνὴρ ἦτο καταβεβλημένος.

Καθήμενος ἐπὶ ἀνακλιντροῦ μὲ ὀφθαλμούς ὑπερμέτρως ἀνοικτούς, ξηρούς, ἀπαστράπτοντας καὶ ἀπλανεῖς, παρετήρει ἐνώπιόν του χωρὶς νὰ βλέπῃ.

Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νευρώδεις σπασμοὶ ἐσπάρασσαν τὸ στῆθος του, ἐκ δὲ τῆς συστολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ ἔβλεπε τις ὅτι ἔπασχε δεινῶς.

Καὶ ἡ κ. Δελώρμ διετέλει ἐν ἐλεεινῇ κα-

ταστάσει· ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐντρομος ἠπόρει μήπως ὁ κόμης ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Αἰφνης ὁ γέρον ἀνένηψεν ἐκ τῆς νάρκης του καὶ ἠγέρθη ὀρθιος.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης; ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλίζα· ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον καὶ περιμένει μήπως τὸν δεχθῇ.

— Ἀς ἔλθῃ!

Ὁ κόμης ἐπεσεν αὐθις ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του στενάζων· ἡ δὲ θαλαμηπόλος ἐξεληοῦσα τῆς αἰθούσης ἐπανῆλθε σχεδὸν ἀμέσως ἀναγγέλλουσα τὴν ἀφίξιν τοῦ Λουδοβίκου.

— Ὁμίλησε, τῷ εἶπεν ὁ κόμης, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἀκούσω ὅλα, τί συνέβη λοιπόν;

— Ἀχ! κύριε, δὲν ἤξεύρω τίποτε.

— Πῶς δὲν ἤξευρες τίποτε;

— Τίποτε, κύριε.

— Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;

— Δὲν ἤξεύρω... Ἐνόμιζα ὅτι τὴν ἔφεραν ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲς μου λοιπὸν νὰ ἵεννοήσω, τὸ δυστύχημα πῶς συνέβη;

— Δὲν μᾶς συνέβη κανέν δυστύχημα, κύριε.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ ἀνέπνευσε θορυβωδῶς.

— Ἡξεύρω ὅτι ὁ κύριος θὰ μὲ ἀποπέμψῃ, διότι εἶμαι ἄξιος νὰ διωχθῶ· δὲν θὰ ἐπεριμένα νὰ μοῦ δώσῃ ὁ κύριος τὸν λογαριασμόν μου καὶ ἤθελα ν' ἀναχωρήσω, ἂν δὲν ἔλεγα τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον ἔκαμα.

»Μίαν στιγμὴν ἡ δεσποινὶς προτοῦ ἐξήλθῃ, μοι εἶπεν·

«Λουδοβίκε, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ πατρὸς μου, ἀλλὰ πρὶν μ' ἀφήσῃς ἐδῶ, θὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ, ἀριθ. 6, εἰς Βατινιόλ· ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ κυρία Δουράνδου ἡ παιδαγωγὸς μου· θέλω νὰ τῆς κάμω μίαν ἐπίσκεψιν σήμερον».

Ὁ κόμης ἐκινήθη ἀποτόμως.

— Τὸ ἤξευρες αὐτό; ἠρώτησε τὴν κ. Δελώρμ.

— Διόλου, ἀπεκρίθη αὐτή.

— Ἡ δεσποινὶς δὲν ἤθελε νὰ μάθουν ὅτι ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν παιδαγωγόν, ἐπανελάθεν ὁ ἀμαξηλάτης, διότι μοῦ ἐσύστησεν αὐστηρῶς νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν.

— Καλὰ, ἐξακολούθει, εἶπεν ὁ κόμης.

— Λοιπὸν ἤκουσα τὴν κυρίαν μου, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ, τὴν ἔφερα εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ.

»Ἡ δεσποινὶς κατέβη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῷ ἐγὼ ἤμουν ὀρθιος, πλησίον τῆς ἄμαξης μου καὶ ἐπερίμενα. Αἰφνης ἐσταμάτησε μία ἄλλη ἄμαξα πλησίον τῆς ἰδικῆς μου. Ἀπὸ τὴν ἄμαξαν ἐκείνην κατέβη ἕνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐγώ οἶδα ἀμέσως, διότι ἦτο φίλος μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ καὶ ἐνῷ συνωμιλοῦσαμεν, μ' ἐπροσκάλεσε νὰ μὲ κερᾶσῃ ἕνα κρασί. Τοῦ εἶπα ξηρὰ ξηρὰ ὅτι δὲν ἤθελα, διότι δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀφήσω τὸ ἄλογόν μου, ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε πολὺ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀμαξηλάτης του προσεφέρθη νὰ προσέχῃ τὸ ἄλογόν μου, εἶδεξα τὴν ἀδυναμίαν, ἢ καλλίτερα εἶχα τὸ δυστύχημα, νὰ

δεχθῶ. Αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος μου, κύριε. Ἀ! μετανῶ, κύριε, μετανῶ.

— Ἀργότερα θὰ ἐξετάσω κατὰ πόσον εἶσαι ἐνοχος· ἐξακολούθει.

— Ἐμβήκαμεν εἰς ἕνα οἶνοπωλεῖον, καὶ ὁ φίλος μου διέταξε καὶ μᾶς ἔφεραν μίαν μπουτίλια κρασί. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐὰν ἤπιαμεν ὅλην τὴν μπουτίλια μαζὺ μὲ δύο ἢ τρία παξιμάδια. Ἐξάφνα ἐκατάλαβα βάρος εἰς τὸ κεφάλι μου, τὰ μάτια μου ἐθάμβωσαν, καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ κινήσω τὴν γλῶσσά μου, ἡ ὁποία ἦτο παραλυμένη. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ ἀκριβῶς τί ὑπέφερα.

— Δυστυχῇ! ἦσο μεθυσμένος!

— Ὁχι, κύριε, ὄχι, δὲν ἤμουν μεθυσμένος· ποτὲ μοῦ δὲν μεθῶ καὶ ἔπειτα ἤπια καὶ δὲν ἤπια δύο ποτήρια κρασί, ὅταν εἶδα ἐξάφνα χωρὶς νὰ ἤξεύρω ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσω, ὅτι μ' ἐκυρίευε παράδοξος ἀδιαθεσία. Ἡθέλησα νὰ πολεμήσω τὸν ὕπνον, ὁ ὁποῖος μ' ἐκυρίευσε, καὶ ἐσηκώθηκα ὀρθιος, ἀλλὰ δὲν ἤμπορεσα νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου· ἐπεσα πάλιν εἰς τὸ κάθισμά μου, καὶ μὲ τὸ κεφάλι μου γυρμένο εἰς τὸ τραπέζι ἀπεκοιμήθηκα.

Αἰφνης λάμψις διήλθε τοῦ νοῦ τοῦ κ. Δελασέρ.

— ὦ! ἐπιθύρισε, τῷ ἔδωκαν ναρκωτικόν...

— Ναί, κύριε, αὐτὸ εἶναι, ἀνέκραξεν ὁ ἀμαξηλάτης. Τώρα καταλαμβάνω. Αὐτὸς εἶναι... ὁ Κωνστάν, ὃ, τὸν ληστήν! ἔρριψε ναρκωτικόν εἰς τὸ ποτήρι μου!

— Ἐξακολούθει, ἐξακολούθει, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Τὸ βλέμμα του ἐξέπεμπεν ἀπαισίας λάμψεις καὶ τοῦ προσώπου ἡ ἐκφρασις ἦτο φοβερά.

— Θὰ ἐκοιμούμην ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, ἐὰν δὲν μετεχειρίζοντο, δὲν ἔξυρῶ τι, διὰ νὰ μ' ἐξυπνήσουν. Τέλος πάντων ἀνοιξα τὰ μάτια μου, καὶ ὁ νοῦς μου ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπῆγα νὰ χάσω τὸ λογικόν μου, ὅταν μοῦ εἶπαν ὅτι 'κοιμήθηκα περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας. Ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσα νὰ σκεφθῶ, δὲν μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ὁ Κωνστάν ἔρριψε κάτι τι εἰς τὸ ποτήρι μου διὰ νὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ. Ἀλλὰ διατί; ὦ! διατί!

Ὁ κ. Δελασέρ προσέβλεψεν ἀγρίως· ἤξευρεν αὐτὸς διατί ἐπότισαν μὲ ναρκωτικόν τὸν ἀμαξηλάτην.

Δεν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐγένετο θύμα τολμηρᾶς ἀπαγωγῆς· τὸ δεύτερον ἦδη τοῦ ἀφῆρπαζον τὴν θυγάτερα του.

Καὶ ἀπὸ τοῦδε χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποσῶς, κατηγόρει διὰ τὴν ἄτιμον ταύτην ἀπαγωγὴν τὴν κόμησσαν Δελασέρ, ἔχουσιν ὡς συνένοχον, ὡς τὸ πρῶτον, τὸν ὑποκόμητα Σαυζάκ.

— Ἐνῷ ἐκοιμούμην, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ Κωνστάν — ὃ! δὲν τὸν λέγω πλέον φίλον μου, τὸν ἄθλιον — ὁ Κωνστάν ἄρπαξε τὸ φόρεμά μου καὶ ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὴν θέσιν μου εἰς τὴν ἄμαξαν. Αὐτὸ μὲ ἠσύχασε, κύριε, διότι ἤμουν πεπεισμένος πῶς ὁ Κωνστάν ὅταν μὲ εἶδε κοιμισμένον ἐπῆρε τὴν θέσιν μου διὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ τὴν δεσποινίδα. Καὶ ἐνόμιζα λοιπὸν ὅτι ἡ δεσποινὶς

ἦτο ἐδῶ ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Ἄ! τὸν ἄθλιον!
Ἄ! τὸν ληστήν! Ἀλλὰ τί κάμνει; ποῦ
ἐπῆγε; κύριε, θὰ τὸν ἀναζητήσω, θὰ τρέξω
ὅλην τὴν νύκτα καὶ θὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὰς
τέσσαρες γωνίας τῶν Παρισίων.

— Δὲν ἔχεις νὰ ζητήσης σὺ τὸν ἄνθρω-
πον αὐτόν, εἶπεν ὁ κόμης, αὐτὴ ἡ φροντίς
εἶναι ἰδική μου. Δὲν σὲ ἀποβάλλω ἀμέσως,
διότι ἐνδέχεται νὰ λάβω τὴν ἀνάγκην σου
αὔριον· θὰ μείνης λοιπὸν ἐδῶ χωρὶς νὰ ἐξέλ-
θης, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, καὶ θὰ περιμένῃς
τὰς διαταγὰς μου.

Ὁ Λουδοβίκος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν τα-
πεινῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

— Συγχαρῆσατέ με, κύριε, εἶπε μετὰ
κλαυθμῶν, συγχαρῆσατέ με!

Ὁ κόμης ἔρριψεν ἐπ' αὐτὸν φοβερὸν βλέμμα,
ὅπερ τὸ ἔκαμε νὰ ριγῇ σὺςσωμος.

— Ἐὰν ἤξευρα!... ἔὰν ἤξευρα!...
ἐψέλλισε.

Ε'

Κακὴ νύξ.

Μακρὰ ἐπεκράτησε σιωπὴ.

Ὁ Λουδοβίκος σκεπτόμενος ὅτι ὁ κύριός
του δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ τῷ εἴπῃ, δι-
ηυθύνθη ἡρέμα πρὸς τὴν θύραν μὲ τεταπει-
νωμένην τὴν κεφαλὴν ὡς δαρεῖς κύων.

— Στάσου, τῷ εἶπεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐπέστρεψε.

— Πλησίασε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κύριος
Δελασέρ.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπήκουσεν.

— Ἐχω μερικάς ἐρωτήσεις νὰ σοῦ κάμω,
ἀποκρίσου. Ποῖος εἶναι αὐτός, τὸν ὁποῖον ὀ-
νομάζεις Κωνστάν;

— Παλαιὸς ἀμαξηλάτης καλῆς οἰκογε-
νείας, ὁ ὁποῖος ζῇ τῶρα ἀπὸ τὰς οἰκονο-
μίας του, καθὼς μοι εἶπε.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς τὰς Τέρνας.

— Ἡξεύρεις τὴν κατοικίαν του;

— Ἀχ! ὄχι, κύριε, ποτὲ δὲν ἐπῆγα εἰς
τὴν οἰκίαν του.

— Τὸν γνωρίζεις ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ ὀλίγας μόνον ἡμέρας, κύριε.

Ἡ αὐστηρότης τοῦ προσώπου τοῦ κυ-
ρίου Δελασέρ ἐγένετο ἐκφραστικώτερα.

— Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, εἶπε, σὺ τίμιος
ἄνθρωπος, ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐξαίρετοι
συστάσεις χαρακτηρίζουσιν ὡς πρότυπον ὑ-
πηρέτου, σχετίζεσαι μὲ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον
μόλις ἐγνώρισες, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ τὸ
ὀνομάζεις φίλον σου... Ἐχεις τὴν φιλίαν εὖ-
κολον καὶ δὲν σὲ συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον,
μὲ τὸν ὁποῖον ἐκλέγεις τοὺς φίλους σου. Ποῦ
ἐγνώρισες αὐτὸν τὸν Κωνστάν;

Ὁ Λουδοβίκος, ὅστις εἶχε τεταπεινωμέ-
νην τὴν κεφαλὴν, ἔκυψε περισσότερον.

— Εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον, ἀπεκρίθη.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ μαντεύσω. Εἶναι κα-
νεὶς τίμιος ἄνθρωπος, δὲν ἤκουσε ποτὲ τὴν
ἐλαχίστην μομφὴν καὶ ἔχει καλὴν θέσιν·
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει σχεδὸν τίποτε νὰ κά-
μῃ, ἔχει ὅμως πολλὴν ἐλευθερίαν, πηγαίνει
εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον· ἐκεῖ κάθεται εἰς μίαν
τράπεζαν μὲ τὸν τυχόντα, συνομιλεῖ καὶ πι-

νει μαζὺ του. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς γίνεται κακὸς ὑπηρέτης. Ἰδοὺ πῶς, ἁ-
θετῶν τὸ καθήκον του, προδίδει τὴν ἐμπι-
στοσύνην τῶν κυρίων του. Τοιοῦτοτρόπως λοι-
πὸν δὲν ἐνόησες διόλου ὅτι σὲ ἡπάτα ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος, καὶ δὲν ἐ-
σκέφθης διόλου, ὅτι εἶχε λόγους νὰ συνδέσῃ
μαζὺ σου γνωριμίαν. Καὶ ὅμως θὰ σὲ ἔκαμε
βεβαίως ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ
δυσπιστῇς.

— Ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμε κάμμιαν ἐρώτη-
σιν, κύριε.

— Πιθανόν, διότι ἐφέρετο μὲ περίσκεψιν.

— Καὶ ἔπειτα καὶ ἂν μ' ἐρωτοῦσε, δὲν
θὰ τοῦ ἐδίδα ἀπάντησιν.

— Δὲν εὐρέθη τυχαίως εἰς Βατινιόλ κατὰ
τὴν ὁδὸν Λαβὺ ἀκριβῶς τὴν ὥραν, κατὰ
τὴν ὁποίαν σεῖς εἴσθε ἐκεῖ προφανῶς εἶχε
παρὰσκευασθῇ, καὶ ὅλα συνευάζοντο. Ἦτο
βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἠκολούθει εἰς τὸ παντο-
πωλεῖον καὶ εἶχε μαζὺ του τὸ ναρκωτικόν,
μὲ τὸ ὁποῖον σὲ ἀπεκοίμισεν. Εἶχε συνένοχόν
του τὸν ἀμαξηλάτην, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε
προθύμως νὰ προσέχῃ τὸν ἵππον σου.

— Ἐννοῶ, κύριε, ἄ! ἐννοῶ. Τοὺς ἀθλί-
ους, ἄ! τοὺς ληστές!

— Καὶ ἐγὼ ἐννοῶ, διότι ὅλα αὐτὰ δὲν
ἐπιδέχονται κάμμιαν ἀμφιβολίαν. Ἡ κόρη
μου ἔπεσεν εἰς ἐνέδραν! Ἀλλὰ προηγουμέ-
νως τῆς ἔγραψαν, πῶς ὅμως ἔλαβε τὴν ἐπι-
στολήν; Οἱ ἄθλιοι, οἱ ἄτιμοι!...

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ κόμης διετέλεσε σιω-
πηλός, ὡς ἂν εἴ ἦτο καταβεβλημένος.

— Ὁ ἄθλιος, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις Κων-
στάν, ἐπανέλαβεν, ἐνεργεῖ διὰ λογαριασμὸν
ἄλλου, εἶναι πληρωμένος συνένοχος· εἶχε
προειδοποιηθῇ καὶ ἤξευρεν ὅτι τὴν ἐσπέραν
ἐκείνην, μετὰ τῆς τετάρτης καὶ πέμπτης,
θὰ μετέβαινεν ἡ κόρη μου εἰς τὴν ὁδὸν Λαβὺ.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ ἤξευρε, κύριε.

— Δὲν τοῦ τὸ εἶπες ἄρα γὰρ σὺ;

— Ὅχι, κύριε, τὸ ὀρκίζομαι!

— Καὶ ἔπειτα οὐδὲ εἰμύρεις νὰ κάμῃς
αὐτό, ἀφοῦ ἡ κυρία σου σὲ εἰδοποίησε μόλις
κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της.

— Ὅταν ἐμβαίνειν εἰς τὴν ἀμαξάν, κύριε.

— Δὲν εἶδες τὸ πρῶτὸν τὸν φίλον σου;

— Τὸν εἶδα, κύριε, τὸν εἶδα.

— Ποῦ;

— Ἐδῶ.

— Πῶς εἶχε τὴν τόλμην αὐτὸς ὁ ἄθλιος
νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν!... Εἶσαι πολὺ ἔνο-
χος, Λουδοβίκε, πολὺ ἔνοχος!

— Ἀχ! τὸ καταλαμβάνω τώρα, καὶ
πολὺ μάλιστα, κατὰ δυστυχίαν μου.

Ἐπὶ μακρὸν ὁ ἀμαξηλάτης ἐφάνη ὅτι ἐ-
σκέπτετο, εἶτα δὲ πλήξας αἴφνης τὸ μέτω-
πον:

— Τώρα ἐνόησα, ναι, τώρα ἐνόησα! ἄ-
νερκαζε.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ
κόμης.

— Ἡξεύρω πῶς ἔμαθον ὅτι ἡ δεσποινὴς
θὰ ἐπῆγαιεν εἰς τὴν ὁδὸν Λαβὺ.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δελασέρ.

— Ναι, αὐτὸ εἶναι, ἐνθυμοῦμαι τώρα.

— Ὁμίλει, τί ἐνθυμεῖσαι;

— Ὅταν κατέβῃ ἡ δεσποινὴς, αὐτὸς εὖ-
ρίσκειτο μέσα εἰς τὴν αὐλήν καὶ ὠμιλοῦσα-

μεν μαζὺ καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ἡ δεσποι-
νὴς, ἐμβῆκεν εἰς τὸν σταῦλον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
ἤκουσεν ὅτι μοῦ ἔλεγεν.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἤκουσε;

— Βεβαίως, κύριε. Ἡ δεσποινὴς δὲν
ὠμίλησε πολὺ δυνατὰ, ἀλλ' ἤμεθα πλησίον
εἰς τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ
τοῦ μετώπου.

Ἐπειδὴ ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ ἐν λόγῳ
ἄνθρωπος συνένοχος τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ
τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, ἐξ ἄλλου ὅτι
ἡ νεανὴς εἰλκυσθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Λαβὺ, καὶ
ὅτι προειδοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς κομητήσσης, ὁ ἐπὶ
λογαριασμῷ τρίτων ἐργαζόμενος ἄνθρωπος, ἐγί-
νωσκε τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν θὰ
μετέβαινεν ἐκεῖ, ἡ διαβεβαίωσις τοῦ ἀμα-
ξηλάτου περίσστη ὀλίγον τὸν κόμητα εἰς
ἀπορίαν· ἐμμένων ὅμως πάντοτε εἰς μίαν
ιδέαν, ἣν εἶχεν, οὐδόλως μετεπείσθη ὅτι ἡ
σύζυγός του δὲν ἦτο ἔνοχος τῆς ἀπαγωγῆς.
Μηδὲν ἔχων πλέον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Λουδο-
βίκον διέταξεν αὐτὸν διὰ νεύματος ν' ἀπο-
συρθῇ.

— Φαίνεσθε ἡσυχότερος, τῷ εἶπεν ἡ κυ-
ρία Δελώρμ.

— Ναι, ἀπεκρίθη, χάρις εἰς ὃ, τι ἔμαθον·
τώρα εἶμαι ἡσυχος. Ἡ Χρυσαυγὴ δὲν δια-
τρέχει κίνδυνον, καὶ ἐλπίζω αὔριον νὰ τὴν
φέρω ἐδῶ.

— Ἀπὸ ὅσα σὰς εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἐν
μόνον ἐνόησα, ὅτι δηλαδὴ ἡ Χρυσαυγὴ
ἀνηρπάγη.

— Αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται κάμμιαν ἀμφι-
βολίαν.

— Διὰ τί ὅμως ἀνηρπάγη καὶ ἀπὸ ποῖον;

— Τὸ ἤξεύρω.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῇτε...

— Τίποτε, τὴν διέκοψεν ἀποτόμως. Δὲν
ἐδείκνησες καὶ πῆγαινε νὰ φάγῃς.

Ἡ κυρία Δελώρμ ἐνόησεν ὅτι ἤθελε
νὰ μείνῃ μόνος ἡγέρθη ἀμέσως καὶ ἐξῆλθε
τῆς αἰθούσας.

Ὁ κ. Δελασέρ ἡγέρθη μεθ' ὁρμῆς, ἔχων
τὸ βλέμμα ἐπεσκιασμένον ὑπὸ ζοφερῶν λαμ-
ψεων, ἀναρριγὼν τε καὶ φοβερώτατος ὢν.

— Οἱ ἄθλιοι, οἱ ἄτιμοι! ἐψιθύρισε μετὰ
φωνῆς, ἥτις ἔτρεμεν ἐκ μανίας. Αὐτοὶ καὶ
πάντοτε αὐτοὶ!... ὦ! οἱ ἄνδρες, οἱ
ἀγενεῖς! Καὶ ἡδυνήθησαν νὰ συνωμοτήσωσι
καὶ ἐκτελέσωσι τὴν νέαν των ἀτιμίαν, χωρὶς
κἂν νὰ ὑποπτεύσω τι! Ἡ κόρη μου, ἡ ἀτυ-
χὴς μου κόρη!

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐκόπη ὑπὸ λυγμοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἡτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ
ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει
τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμ-
μάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς
Παθολογίας τῶν παιδίων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ
21 εἰκόνων. Ἀδετονδρ. 3. 50, χρυσὸδ. 4. 50.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ
Καταστάματος, καταλ-
ληλότατοι δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνωτάτην τι-
μὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.